

Benda Balázs

A Margitszigetek*

A Margitszigetek már megváltoztak, kívülről és belülről is. És mivel már nincs kedvem nektek semmit írni, hát abbahagyom vagy folytatom. Kedvünk és kedvetek szerint. Itt van nekem kis segítségem, tőlem északkeletre egy üveg bor, máramenyi maradt benne, és sőt rágok ki a körmöm alól. Ott kezdem, hogy amikor még gyermek volt, valaki más, nem ti és nem mi, látott egyszer egy cirkuszt, bemenni nem volt pénze, a sátor - szerintem sárgászöld - vászna alatt hasalva, hogy a vászon alja a derekát és a derekukat érintette és ráfeküdt arra, nézte és nézték Ülő Bikát és másokat, és biztosan tágra nyílt a szeme és a szemük.

Nem messze tőlük volt egy szikvizárus, és vele csodálatos dolgok történtek. Az egyik csodálatos dolog a következőképpen esett meg. Úgy, ahogy valaki a kezébe harap, ha odateszed a tiédet, abban, hogy más ne hallja, és a hosszúkás fejek fordulása. Ez a kiskereskedő egyszer ment és sétált egyaránt azon a helyen, ahol saját maga született (ez unalmas a zebráknak és barátaiknak), azóta is élő és létező ezen a helyen, talált egy rajzszőget beleszúródva az aszfaltba. Ő ezt nem akarta és nem is akarta és nem is tudta kihúzni. Ehelyett talált egy másik dolgot, mely legalább annyira érdekes és szükséges és érdekes és izgalommal eltöltő, izgalommal, mint más és ez a tárgy egy csákány volt, épp amivel valamelyikük közeli hozzátartozóját szüntették meg viszonyát és vették el legkedvesebb használati tárgyaitól a leginkább szívébe hatolhat néha a leginkább tűvégű szerszám annak minden következményével együtt, azonkívül ha az ember az alkotás szüneteiben tűzijátékot lát és éz minden és örülni ha kell ennek, hát tegyük. De vessünk véget a más dolgoknak, hisz az izgalomra és annak következményeire vagytok kíváncsiak, ez a szagotokból is kiderül, én eleget teszek ennek. Lehajolt hát és fölvette a szerszámot. Ezzel a szerszámmal teremtetek összekötést a két óceán között. Ez így történt. Miközben a csákányt a földről fölemelte, fenéke csábítóan kidomborodott. Ezt kihasználta a mögötte haladó járókelő. Az okozott testi és lelki és más károkat számbavéve még mindig a kiskereskedő járt jobban. Aki mögötte ezt a dolgot csinálta, meghalt ennek nem sokkal utána, a csákány a fejét olyan nagy mértékben károsította. Mindez a véletlen műve volt. Nyomokat hagyott a lelkekben, és azok többé egészségesen nem működtek. A kettőjük közül az inkább és egyedül életben maradt ember az tán sajnálta a történeteket és elment a másik, már

* megjelent: Délmagyarország 1991. december 28. szombat

nem e helyt létező ember családjához. Ott otthon találta ennek a testvérét vagy más hozzátartozóját vagy más embert. Ez az ember szerencsés volt, épp most köszöntött reá a nagy szerencse a szikvizés képében, mert ő hozott nekik jövedelméből egy részt, csak úgy, segítségből, mások meg ezért cserébe és hálából cselekedetét föl nem hánytorgatják neki már többé egész sűrű élete során, így üldöztetve nem érzi magát oly rettenetesen.

Ezután ezzel az emberrel ilyen csodálatos dolog már nem történt, történt azonban kevésbé csodálatos dolog vele. Ha az utcán járt és haladt célja felé vagy attól el, nem nézte a földet lába előtt és alatt, a fejét ferdén tartotta és megfeszítette nyakának izmait, úgy hogy azok recsegték és meghajoltak, amit látott, az ferde volt így, de ez volt a célja, hogy így járjon és így lásson, szélesebb volt így horizontja és többet látott a talajtól egészen az égig, mindenfélét, és a különbségeket is jobban fel tudta mérni a horizont két végén elhelyezkedő dolgok között, ez olyan, mint a tévé képernyőjének az átlója, ezt csak a butább olvasók miatt írtam le. Kitágult így minden, a dolgok rendben folytak, a szikvizés magasabb lett és megnőtt az ő teste. Egyszer egy másik dolog történt vele, szintén csodálatos, nem máshoz, hozzá méltó. Az utcán használta lábát, vidáman emelte és tette új helyére, néha tréfásan hunyorított is hozzá. Arra gondolt, egészen jól menne neki a tánc, és dicsekedhetne ezzel a tudással mások előtt is, a szórakozásban. Ekkor azonban látott egy embert, akinek nem volt egy lába sem. Elcsodálkozott. Hogyan szórakozik így ez az ember? Ezt gondolta. Csóválta a fejét és továbbment. Egy más alkalommal azután megint volt és mozgott valahol a házában, ahol lakott és aludt és egy bottal a földön kuporgott is és még sok minden mást is tett, a házában kívül, ahogy hajlottak az ízületei, hogy lengett a karja, látott egy elárvult emlősállatot. Az állat elárvult volt és nem egészen nagytermetű. Ezt az állatot hazavitte, segítette rajta, enni is és inni is adott neki és szépen lefektette a meleg ágyba, kihúzta a tüskét a talpából. Az emlősállat ezt nem hálálta meg, egyszer, amikor a szikvízárus elment hogy jól érezze magát, magához vette annak jövedelmét és elhagyta a gazdát. Csalódott a szikvízárus, így szólt és felemelte a kezét: „Hálátlan teremtés”. Máskor eszébe jutott ennek az embernek, mit is gondolt ő egykor. Készülődni kezdett, közben a szép hangján énekelt. Kidobta a fatálkát is az éneklés közben, amit a talált állatnak faragott. Pipára is gyújtott, üldögélt. Ez a szikvízárus maga gyártotta a szikvizet. Aztán elment szórakozni, ott táncolt, de az emberek nem csodálták, mert nem ment neki jól a tánc, nem dicsekedhetett ezzel mások előtt. Ezért kicsit elkeseredett, de aztán felvidult és jól szórakozott, ahogy csak tudott.